

בש"פ 6705/16 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 6705/16

כבוד השופט י' דנציגר
פלוני

לפני:
המבקש:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשת רשות ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי
מרכז-לוד (כב' השופטת ז' בוסתן) בעמ"ת
58528-08-16 מיום 31.8.2016

בשם המבקש: עו"ד אלון קריטי

החלטה

לפני בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בעמ"ת 58528-08-16 מיום 31.8.2016 (השופטת ז' בוסתן).

1. בתמצית ייאמר, כי ביום 29.8.2016 הוגש נגד המבקש כתב אישום המייחס לו עבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977. זאת, בגין אירוע בגדרו הגיעו המבקש ונאשמים נוספים לבית עסק של קעקועים. הנאשמים 1-3 (להלן: הנאשמים) נכנסו לחנות כדי לסחוט באיומים את בעל העסק והמבקש (ושני נאשמים נוספים) נעמדו בפתח בית העסק במטרה להפחידו ולאיים עליו.

2. טרם הגשת כתב האישום, הורה בית משפט השלום בראשון-לציון (השופט ד' שוהם) ביום 25.8.2016 לשחרר את המבקש למעצר בית מלא. זאת, כיוון ש"אין כל ראיה" הקושרת אותו לשיחת האיומים שהתרחשה בתוך בית העסק. ביום 26.8.2016 קיבל בית המשפט המחוזי את עררה של המשיבה והורה על המשך מעצרו של המבקש מאחורי סורג ובריא (השופטת מ' ברק נבו). זאת, לאחר שהציגה המשיבה את חומר הראיות בתיק, לרבות סרטון ממצלמות אבטחה

שונות המתעד חלק ניכר מהאירוע. משכך, קבע בית המשפט – אף ביחס לנאשמים שנעמדו מחוץ לבית העסק – כי "לא ניתן לומר בשלב הזה שאין בסיס לחשד כי מדובר בהתארגנות לבצע פעולה לא לגיטימית כלפי בעל החנות".

3. ביום 29.8.2016 דן בית משפט השלום (השופט ז' ימיני) בבקשת המשיבה להארכת מעצרו של המבקש עד תום ההליכים נגדו, והורה על מעצרו של המבקש עד להחלטה אחרת. יחד עם זאת, מאחר שעל פניו חלקו של המבקש קטן יותר מזה של הנאשמים, הורה בית המשפט על הכנת תסקיר מעצר בעניינו על מנת לבחון את שחרורו לחלופת מעצר.

4. בהחלטה נשוא בקשה זו, דחה בית המשפט המחוזי ערר שהגיש המבקש. בדבריו, הטעים בית המשפט כי שאלת הראיות לכאורה עתידה להתברר בדיון שיתקיים מחר (1.9.2016).

5. בבקשתו, טוען המבקש כי הן בית משפט השלום והן בית המשפט המחוזי לא קבעו "אפילו קיומו של ניצוץ ראייתי" ועל כן מעצרו "אינו חוקי".

6. דינה של הבקשה להידחות, אף בלא להיזקק לתשובתה של המשיבה. לא שוכנעתי כי המקרה דנן הינו אחד מאותם מקרים "החריגים שבחריגים" בהם נפלה טעות ברורה בהחלטה הנוגעת לקיומן של ראיות לכאורה או מתעורר חשש ממשי כי מעצרו של המבקש אינו חוקי [ראו: בש"פ 8091/15 מסיקה נ' מדינת ישראל, פסקה 6 וההפניות שם (13.12.2015)]. בהחלטתו מיום 29.8.2016 קבע בית משפט השלום כי "לא ניתן לנתק" את הימצאותו של המבקש בצמוד לבית העסק מהימצאותם של הנאשמים בתוכו. שוכנעתי כי בקביעה זו יש משום "ניצוץ ראייתי" המצדיק את הותרתו של המבקש ב"מעצר ביניים", והנדרש במקרים בהם בית המשפט דן בבקשה למעצרו של נאשם עד תום ההליכים נגדו [ראו והשוו: בש"פ 127/10 פיניאן נ' מדינת ישראל, פסקאות 11-12 (19.1.2010)]. זאת בייחוד, נוכח המועד הקרוב שנקבע לדיון בראיות לכאורה; ובשים לב לכך שבית המשפט אף הורה על הכנת תסקיר מעצר בעניינו של המבקש.

ודוק, את קביעתו של בית המשפט המחוזי – בהחלטה נשוא הבקשה דנן – לפיה מקובלת עליו טענת בא-כוח המבקש "כי בית משפט קמא לא קבע כי קיים ניצוץ ראייתי" אין לראות משום קביעה פוזיטיבית כי לא קיים כל ניצוץ ראייתי המצדיק את מעצרו של המבקש. ולראיה, מיד לאחר קביעה זו הטעים בית המשפט כי "לא ניתן לנתק" בין הימצאותו של המבקש בסמוך לבית העסק לבין האירועים שהתרחשו בתוכו.

7. סוף דבר, הבקשה נדחית איפוא.

ניתנה היום, כ"ז באב התשע"ו (31.8.2016).

ש ו פ ט